



MĂNĂSTIREA COCOȘ

Una dintre perlele
monahismului tulcean



INTERVIU CU PS IGNATIE

Indubitabil: Episcopul
Grigorie Leu a fost otrăvit



PROCESIUNE LA POCEAEV

Mulțime de credincioși
la Maica Domnului



RĂZVAN CODRESCU (1959-2021)



*Sînt răni ce nu se vindecă nicicînd,
Doar învățăm cum să trăim cu ele,
Și chiar la cele veșnice trecînd,
Mă tem că nu-i uitare să le spele...*

Icoanele pe sticlă – transparență și luciditate duhovnicească

Sibiul, o așezare de români curați de la poalele Făgărașului, în apropiere de Săliștea Sibiului, este din ce în ce mai cunoscută pentru Muzeul său de Icoane pe Sticlă. Anual, peste 20.000 de vizitatori îi trec pragul. Cum s-a ajuns aici? Prin dragostea și efortul unui om deosebit: părintele Zosim Oancea. Fost absolvent *Magna cum laude* al Institutului de Teologie din București, fost deținut politic la Aiud și Periprava, fost deportat în Bărăgan, fost preot paroh în Sibiul, acest om vrednic a adunat în jur de 600 de piese rare în viitorul Muzeu care va pune Sibiul pe harta culturii universale.

Muzeul de la Sibiul, un manifest pentru viitor

Această pasiune care ține vie flacăra memoriei

artei țărănești înduhovnite s-a cristalizat începând cu anul 1969. De-atunci începând, părintele Zosim a adunat piesă cu piesă – de prin case și șopruri, de prin

târguri, clopotnițe, poduri și magazii –, realizând această colecție uimitoare.

Arta icoanelor pe sticlă țărănești a atins apogeul între secolele 18 și 19, ulterior



meșteșugul și interesul scăzând vizibil. În anii din urmă însă, oamenii, văzând că tot ceea ce s-a făcut bun în trecut în numele credinței creștine începe să fie strivit sub tăvălugul globalizării și descreștinării, și-au întors cumva privirile către modestele icoane pe sticlă, prețuindu-le originalitatea, naivitatea, dar și precaritatea mijloacelor artistice. Așa se face că Muzeul părintelui Zosim Oancea a devenit o instituție vizionară, profetică, dar și păstrătoare – o ladă de zestre a spiritualității românești din Transilvania. Acolo ochiul, mintea și inima se pot bucura în tihnă de culoare și formă, de duh și fragilitate, de forță și varietate. Căci acest muzeu impresionează prin contrastele pieselor sale, prin diversitatea abordărilor și temelor, prin unicitatea unor opere de artă...



Preotul Zosim Oancea,
fondatorul Muzeului

Evenimentul din 29 august

De ziua Tăierii capului Sfântului Ioan Botezătorul lumea a fost prezentă în număr impresionant – în pofida ploii torențiale – la Liturgia din biserica satului. Ca o notă paradoxală: deși pe dinafară seamănă cu o catedrală catolică sau protestantă (cu formele lor riguroase, cu muchii și unghiuri drepte, cu tăietura arhitectonică tipică Apusului etc.), pe dinăuntru găsim o încântătoare și surprinzătoare vatră de rugăciune ortodoxă. Bolți și arcade, icoane pictate și catapeteasma frumos lucrată – totul

ÎPS Laurențiu și proaspătul
iconom stavrofor
Pr. Bogdan Fluieraș



arată mai mic decât pare de afară și mai cald duhovnicește, în orice caz!

Slujba a fost săvârșită cu rigoare și entuziasm de către Mitropolitul Ardealului, ÎPS Dr. Laurențiu Streza. Cu soborul de preoți alături, cu un cor bun, dar și cu invitați de înalt nivel, ÎPS Mitropolit a și teologhisit doct, proaspăt și adecvat momentului. În timpul slujbei, a fost ridicat la rangul de iconom stavrofor părintele paroh și custode al Muzeului, Bogdan Fluieraș. Soborul a fost constituit din vicarul-administrativ al Arhiepiscopiei Sibiului, arhimandritul Ioachim Tomoiagă, Emanuel Tăvală, consilier cultural, Liviu Iulian Tarcău, consilier de misiune în Arhiepiscopia Sibiului, Constantin Necula, prodecanul Facultății de Teologie „Sfântul Andrei Șaguna” din

Sibiu, Petru-Toader Damian, protopop de Săliște, plus alți preoți din zonă. La Liturghie au participat dl Ioan-Aurel Pop, Președintele Academiei Române, precum și dna Raluca Turcan, deputat liberal de Sibiu.

Odată săvârșită sfânta slujbă, ziua (cu desfășurătorul ei) a intrat pe făgașul marelui eveniment

cultural numit Festivalul Internațional de Teatru de la Sibiu (FITS), ediția 2021. Astfel, a avut loc sfințirea Muzeului și acordarea de diplome și distincții celor care au contribuit la această mare realizare: constructori și politicieni, preoți și ghizi, entuziaști și artiști. Și ajungând la *entuziaști*, deschid o paranteză necesară...



„Era un italian pe aici, care știe și română...”

Chiar la începutul ceremoniei de decernare a diplomelor, Mitropolitul Laurențiu a întrebat, rotindu-și privirile peste mulțime: „Era un italian pe aici, care știe și română... Unde o fi?”. Curiozitatea mulțimii a crescut: ce legătură putea fi între evenimentul Bisericii Ortodoxe care se derula în Sibiel și un italian catolic? Deodată, dintre credincioși apare chiar italianul, în carne și oase...

Giovanni Ruggeri locuiește la Ancona, în Italia, dar îndrăgostit fiind de România și de lucrarea părintelui Zosim, și-a cumpărat acum mulți ani o casă tradițională în Sibiel:

adevărat țărănească, neschi-lodită de modernitate. Cu vaste cunoștințe de teologie catolică (Giovanni este, totuși, un iezuit autentic!), cu umor și stăpânire de sine, știind româna foarte bine, și-a dedicat ani din viață și energie personală promovării Muzeului din Sibiel. Gratuit, fără ajutor, fără laude și onoruri. A făcut mai mult decât mulți români ortodocși, doar din dragoste pentru frumos și doar din dorința neirosirii unui patrimoniu de excepție, adunat cu multă trudă. Așa am putut și noi vedea primele roade concrete ale logicii trans-confesionale: promovarea unui patrimoniu autohton la grad de universalitate. Nu numai site-ul și pliantele, dar și texte în revistele de

bord care însoțesc zborurile TAROM a produs acest om!

Acum însă, din trecătoare neînțelegeri omenești, am aflat cu stupeoare că nu mai este nici întrebat, nici consultat pe chestiuni de promovare și strategii de comunicare ale Muzeului. Absența lui onorifică din boardul Muzeului este o pierdere, iar faptul că Mitropolitul l-a menționat și căutat pentru meritele sale spune totul de la sine. În fine, lucrurile vor intra în buna lor așezare, sunt absolut convinși de asta.

Artă, culoare și cuvânt

Ziua s-a încheiat tot sub patronajul FITS, acolo unde gazdă convingătoare a fost Constantin Chiri-ac, directorul festivalului. În





căminul cultural a avut loc o conferință despre importanța icoanei în viața noastră spirituală, în istoria și în devenirea noastră duhovnicească.

Așa cum era de așteptat, primul a vorbit ÎPS Laurențiu despre teologia icoanei, apoi dl Ioan-Aurel Pop despre rolul și rostul identitar jucat de icoană în viața românilor ardeleni, evenimentul încheindu-se cu discursul încheindiar al părintelui Constantin Necula, cel mai în vervă orator al Bisericii Ortodoxe din acest moment. A smuls lacrimi și zâmbete, a aprins speranța și așa ne-a lăsat: în brațele ei. În brațele speranței că nimic nu este total pierdut, că vremurile sunt rele, dar oamenii pot fi buni înlăuntrul lor, că rezistența

și demnitatea celor care au înfundat temnițele comuniste nu a fost un act inutil și că noi, cei de azi, avem tot timpul șansa deschisă la mântuire.

Dragii mei, mergeți la Sibiel, acolo veți vedea cum

mâna groasă de plugar a ținut penelul cel subțire. Iar cu mâna cu care a arat pământul, cu aceeași mână, a știut să croiască aripa diafană a îngerului. Minune în toată regula!

Răzvan BUCUROIU



Președintele Academiei Române conferințind la Sibiel